

Spoluautor /sám sebou pověřený/ Vladimíra Jiráňka a jeho zdařilého vtípu Čestmír Vaško se takto obrací na mou adresu a má vyjimečně pravdu. Ani on však na tom není o mnoho lépe. Coby starší seržant US-ARMY po návratu do ČSSR obdržel u vojenského soudu v Hradci Králové čtyři a půl roku kriminálu, které si do posledního odseděl na Borech a na Mírově. Do dnešního dne se marně domáhá své rehabilitace. Patří do obrovské skupiny odpůrců komunismu na které se v lepším případě vztahují t.zv. zbytkové tresty či v horším případě na ně sanetová justice zapomněla zcela. Teď, věru nevím jak tato spravedlnost bude pochopena naší mládeží, která z toho poučení může pochopit, že odpor proti zločinecké organizaci jak u nás byla reprezentována StB, není žádoucí a dokonce je i nadále trestný. Šňura porážek našeho národního sebevědomí, kdy jsme takřka bez jediného výstřelu odevzdali svou zem nejdříve okupantům, pak samovancům a opět okupantům se tímto završila. V.H.

- U v n i t r ě i s t a :
1. Jiří W o n k a: Překlad článku rozhovoru z FAZ ze dne 8.3.1991 s Otou F i l i p e m.
  2. Jiří L o e w y: Časopis "PÓL" přestává vycházet.
  3. Robert M a x w e l l na pitevním stole. /Paris Match/
  4. M a i m o n i d e s: Z traktátu Silná ruka. /Věstník/
- Připravujeme: Zoufalé volání o pomoc Miroslava Suchého t.č. v nadále obávané věznicí M í r o v.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 9 čísle 3

Vladimír Hajný: vydavatel Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: M. Zemanová, J.A. Varga

12.1.1992 uzávěrka

V podobné situaci se nachází i "Res publica", které hrozí sice ne likvidace, ale drastické snížení počtu stránek. Nepomohla ji ani masívní reklama srovnatelná s Harvardem, kdy jako jediná na světě vycházela v duchu sloganu: "Nelíbí se vám náš časopis? Nevadí! Můžete ho používat na psaní." A také skutečně několik posledních čísel vycházelo potištěné jen na jedné straně, zatímco ta druhá byla prázdná a čistá, takže vskutku může sloužit psaní.

POL-Verlag, Postfach 13 09 31, D-5600 Wuppertal 1

V.H.

Leden 1992

Vážení čtenáři, milé čtenářky,

velice nerad Vám oznamuji, že zpráva z Pólu 4/91 o přechodu na měsíční vydávání byla více než předčasná. Revue naopak končí, s okamžitou platností přestává vycházet.

Tomuto rozhodnutí předchází dvouletá historie snah o přenesení časopisu původně exilového na půdu domova - při zachování jeho úrovně, nadhledu a náročnosti. Tuto historii by bylo možno zpracovat jako kousavě satirický román, ale také jako detektivku plnou dramatických zápletek či jako studii dlouhodobých vlivů totality na charaktery a psychiku lidí. Byly to turbulentní dva roky...

Už letos na jaře jsem se propracoval k poznatku, že moje síly nestačí na to, abych mohl do nekonečna dále zvládat produkci časopisu redigovaného ve Wuppertalu, tištěného v Brně a distribuovaného z Prahy. Zmáhala mě dlouholetá multifunkce vydavatele, šéfredaktora a děvečky pro všechno, zahrnující nejen redigování a veškerý management, ale i sázení a grafickou úpravu časopisu - to vše s "aparát" čítajícím (od května 90) paní Vencovskou v Praze a (od léta 78) mou ženu Danu ve Wuppertalu. Začal jsem tudíž hledat kvalifikovaného vydavatele uvnitř Československa. O zájemce nouze nebyla.

Jednání s jednou pražskou humanitní organizací dostalo natolik konkrétní podobu, že jsem s ní začátkem září uzavřel smlouvu o převodu vydavatelských práv a povinností k 1. prosinci. Ještě necelý týden před tímto datem ale chyběly všechny nezbytné technické a organizační předpoklady pro převod Pólu. Vydavatel dokonce ani ještě nezačal jednat s distributory. A v budoucí redakci nebylo dosud stopy po zednicích - natož po přívodu vody, po nábytku, telefonech a jiné technice. Zato už tři vyhlédnutí vedoucí pražské redakce postupně podali demisi pro neshody s budoucím vydavatelem.

Zděšen touto oblomovštinou vypověděl jsem smlouvu a začal okamžitě hledat jiného smluvního partnera. Doslova v hodině dvanácté se tato snaha zdála být korunována úspěchem; došlo k předběžné dohodě s vydavatelem schopným, etablovaným, vybaveným potřebnou infrastrukturou. Když však tento vydavatel odmítl zaručit vnitřní autonomii redakce a zavázat se, že bude respektovat dosavadní linii Pólu i zásady jeho grafické úpravy, smlouva nakonec nebyla podepsána.

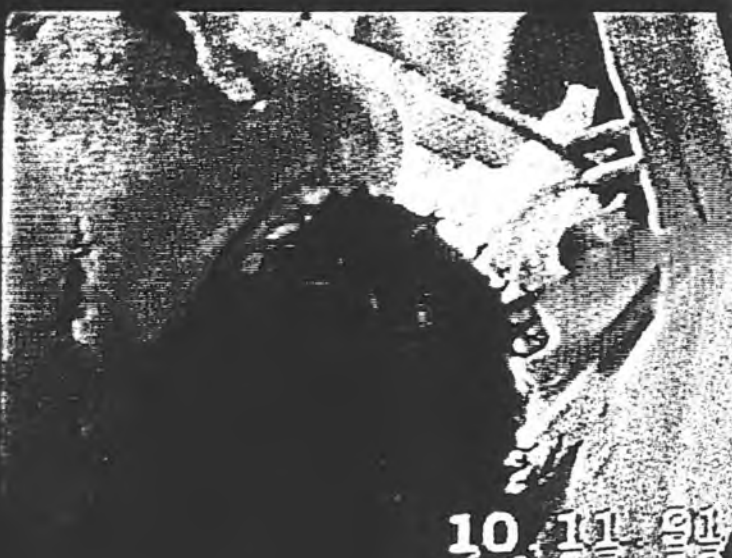
Lze mi vytknout, že jsem v takové situaci měl asi přijmout kompromis a podstoupit riziko. Nemyslím však, že přežítí Pólu je samoučel. Věřím, že mi čtenáři spíše odpustí likvidaci časopisu, než pokles jeho úrovně nebo opuštění zásad, které zastával. A chci doufat, že jednoho dne najde revue bez hranic v Československu pokračovatele.

Loučím se s Vámi, děkuji Vám a srdečně Vás zdravím s přáním mnoha zdarů do nového roku

Jiří Loewy

Vracíme nyní poštou peníze čtenářům, kteří si už předplatili rok 1992. Ve všech otázkách souvisejících s likvidací finančních nároků nebo závazků revue Pól obraťte se prosím na tuto adresu: Paní Naďa Vencovská, Narcisová 2850/2, 106 00 Praha 10 - Z.M.

Francouzský časopis "Paris Match" přinesl drastické snímky z pitvy nebohého pana Jana Ludvíka Hocha, bývalého čs.občana z Podkarpatské Rusi po jeho nešťastném skonu na moři. Robert Maxwell, anglický tiskový magnát za nezávidění-hodných okolností, dodnes nevyjasněných skonal a je zajímavé, že jeho odchod ze života se dává do souvislosti s koncem komunismu. V.H.

Ces documents ont été soit directement photographiés, soit extraits de la bande vidéo enregistrée pendant l'autopsie. Dans ce dernier cas, la date et l'heure sont incrustées en bas à droite de l'image. A gauche, le corps vient d'être déposé sur la table. A droite, en haut, un numéro est placé sous le menton pour l'identification du document.

A 21 h 16, l'heure commence à s'inscrire sur l'image. On remarque les longues coutures qui ferment les incisions pratiquées par les médecins légistes espagnols. Nous vous livrons, traduits de l'hébreu et de l'anglais, les commentaires des médecins qui se trouvaient alors autour du corps. 22 h 30 : « Blessure verticale, 2,4 cm de

long et 0,5 cm de large dans le premier tiers du front. Puis une blessure par frottement de 1,6 sur 0,5 et enfin, du côté gauche, une blessure ronde de 3 cm de diamètre. » 22 h 30 (autre caméra) : « Nous allons faire des radios » (le bras est écarté pour examiner la main où l'on découvre un doigt fracturé). 22 h 36 : « Sur la base du nez,

blessure ronde par frottement. Peau arrachée de bas en haut à la limite de la narine gauche. Une blessure de 0,3 cm et une autre de 1 millimètre à la limite de la narine droite. » 0 h 08 : « Sur la face arrière de l'épaule gauche, une zone avec des blessures horizontales de frottement en lignes parallèles de 10 cm de long sur 2 cm de large. »

Ukládám články z Frankfurter Allgemeine Zeitung z 30. 1. 1941 - rozhovor s Ota Filipem od Bohumila Georga Hejzlarova.

Mezi Čechy a Němci není oft nepřítelství pohřbeno.

Proč tomu bude 17 let co Česko - německý spisovatel Ota Filip žije v Německu. Co si představuje jako svůj životní úkol, porozumění mezi Čechy a Němci jako životní úkol ve svých románech. Už přes rok je tomu co ho umístité ztratili svoji moc v jeho vlasti, bylo by také více Čechů smířit svůj nepřítelství postoj vůči Němcům. Bude by to být pro Filipa čas k naplnění ?

On potírá hl. v. se, mnoho navrho a přátelského čas ve vztazích mezi Němci a Čechy nepřinesl. Když to má význam, když si Češi z druhé strany hranice vozí p. kně, pračky a l. ciné kachyňské hrace ? Češi jak zjišťují ještě nejsou připraveni na řešení jejich problému s Němci. Právěti disidenti a český exil ve větší části uznal, že vyhnání Němců z Československa bylo bezpráví, přinejmenším jako politickou chybu. Filip, ale ví, že patří k oběma národům /skupinám/. Ale české obyvatelstvo to nepřijmulo. Velké množství Čechů říká, že německý problém je vyřešen odsunem /abschutem/ jak se vyhnání ještě dnes v ČSR nazývá. Václav Kavel n.razil u svého lílu na neporozumění, když se v prosinci 1969 odmlvil s. setkání Němcům za vyhnání. Co referátu Oty Filipa o pochodu smrti Němců koncem kv. tna 1945 který vyšel v loňském roce ve Frankfurter Allgemeine Zeitung, a který převzaly jedny z našich literární noviny vyvolala hysterická reakce. Češi na rozdíl od Němců ztratili své svědomí. Když se Ota Filip nad tím zamyslí a jde hlouběji, na konci se zeptá: Nevztratil se u Čechů za poslední půlstoletí smysl pro morálku a právo ?

V jeho rodném domě se po komunistickém převratu 1948 říkalo. Nejdříve jsme olou- pili a vyhnali Němce a teď to potkává nás. Filipův otec byl úspěšný obchodník. Rodina byla označena obrazem třídního nepřítel. V této rodině neml český nacionalismus žádnou oporu. Otec byl česko - německého původu, matka polského, oba dva mluvili dobře německy. S Němci a Holky si Ota Filip jako chlapec v Moravské Ostravě hrával na ulicích, mnoho zážitků z těch dob se promítlo v jeho románech.

Bylo mu 14 let když viděl v Praze jak jsou Němci věšeni hlavou dolů na lucerny a zapáleni, jak jeden Čech jedné Němce, která pod policejní kontrolou uklízela barikádu, vyrval kojence z blízkého kočárku a hlavičkou dítěte třískal o zeď až zemřelo. A to bylo v květnu 1945. Na pražské univerzitě si volil, jako mnoho z jeho ročníku němčinu jako dru- hý jazyk vedle povinné ruštiny. Při socialistickém brigádnění byl nasazen do vesnice, která byla po vyhnání Němců úplně zpustošená. Jako rozhlasový redaktor našel koncem 50 let severních Čechách Graalitzu německé housle a houslového sedláka, zbytek Němců, kteří jen s obtížemi mluvili česky. Tak s nimi skrz rozhlas dělal reportáž v jejich jazyce.

Vente mě !

Němci mě zachránili z nouze, říká Ota Filip. Jak to ? V r. 1974 po svém pro- puštění, ponižování, šikan, pomocných prací a 14 měsících vězení, když před ním nebyla žádná existence se vypravil na západoněmecké velvyslanectví v Praze a pronic : Vente mě k Vám !

Telegram od Censchera mu otevřel cestu do Mnichova, a pro Filipa se Německo stalo jeho domovem.

Neuposílilo ho, když se Václav Havel prosil sudetské Němce o opuštění, když katoličtí čeští a němečtí otcové v minulém roce vydali otevřené vysvětlení a svědomí a bez výhrub načrtli jak jsou oba národy vzájemně vinni. Dobrá a správná slova říká Filip, ale Češi jim nerozumí. Kdo je v Čechách a na Moravě mladší 50 let, noví zpravidla nic o bezpráví, které byl spácháno na českých a moravských Němcích a mnozí nechtějí o tom slyšet. Národu by se mělo více nejdříve vysvětlit? Katolické kostely to mají těžké s Čechy, kteří stále mnozí navštěvují kostely, méně než v sobách vlády protinaboženské despotie. Noviny, televize, školy by měly toto utržené pole v dějinách vysvětlit. V karlových Varech Filip viděje svou výtvarnou galerii, která bezstavovně má jediný obraz německého malíře. Ano, ho předně vidí, že Němci přišli do země až s Hitlerem. Ve školních učebnicích v Čechách nenajdeme žádnou zmínku o příslušnosti Němců do té země. Totom se nemá nic dělat, obává se Filip, cckud čeští politici máme jednotlivců prohledat s Němci obcházet

společně a ospravedlnit.

Češi pomáhají někteří naši Němci své domy a pole ztratit. V Čechách se proti tomu zvedla stále ospravedlnit. Také lidé mají nové jak pochopit tento úkol. Jde o pochopení o neodvratnosti německého osídlení do této země. Češi se nemají vrátit "Spravedlivě? Když se Němec svůj dom, svůj půdu, který je jeho otců, když si potomci bude chtít opustit a spravedlivě podnik svého otce za své peníze ztratit, jak jim v tom za pomoci? Kdo má mnoho Němců, kteří by se chtěli znovu usídlit ve své ztracené vlasti. Češi si musí vzpomenout na evropské společné usídlení ztracených. Mezi Němci a Čechy se musí nepřátelství polohovat. A tak to vidí Filip a proto tak říká. Muselo v Čechách dojít mezi Němci k takové katastrofě. V roce Čechy nikdy život v minulém století tak tragický, jak se snaží tomu ano máti namluvit Filip. Češi v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země. Němci si musí vzpomenout na to, že v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země. Němci si musí vzpomenout na to, že v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země.

Češi prvního si Filip vidí, i když je k tomu také kritický, toho druhého považuje za talentovaného, či kreativního a nezávislého a nezávislého ničitele.

Václav Havel na Benešovu osídlil organizovaný stát na říšské protektorské území v r.1945 povoloje na nepovolené osídlení. Tento úkol vyprovokoval nacionálně-fašistický teror proti českému lidu, le národ nemohl nepočítat. Ne více dokonalé povstání na Slovensku v létě 1944 na které se Češi napojili. Takových protinacistů si dějiny vyžadují více.

Češi si musí vzpomenout na to, že v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země. Němci si musí vzpomenout na to, že v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země.

Češi si musí vzpomenout na to, že v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země. Němci si musí vzpomenout na to, že v té době byli za čtrnáctýh let, politický a kulturní - osídlení, a jetecké - osídlení Němců do země.

v r. 1945... t... linovi zem, když si o něj dostal povolání Československo "povoleno it od Němců".

Pokračování

preložené Jiří Wouba

Odvaha Pavla Tigrida.

Kdo byl ještě vinen na vyhnání? Filip má ještě dobře v paměti jak v r. 1946 se v parlamentě všechny strany s tímto nelidským činem chtěli ozaobit, od komunistů přes narodní socialisty, sociální demokraty až ke katolické lidové straně. Jen Pavel Tigrid vstoupil se z exilu, šel s rodným jménem Schönfeld, se tenkrát otázel v pruských novinách "Jubory" opatrně ale výstižně, zda bylo správné takto s Němci zacházet. Skladem a rozhodně odsoudil Pavel Tigrid vyhnání Němců, který již pouhé musel opustit svoji vlast. A ta Filip má v něm spolehlivého a neohavného spolubojovníka.

VĚSTNÍK ŽIDOVSKÝCH NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ
V ČESKÉ REPUBLICE A V SLOVENSKEJ REPUBLIKE

Březen 1991

MAIMONIDES

Každému je dána svoboda. Kdo se chce připojit k cestě dobré a být spravedlivým, může; kdo se chce připojit k cestě zlé a stát se hříšníkem, může také. To je to, co je psáno v Tóře (Gn 3,22): *Člověk se stal jedním z nás v poznání Dobra a Zla.*

Nechť ti nepřijde na mysl, co učí hlupáci národů světa a mnozí nevdělníci z dětí Izraele, že by Svatý, budiž pochválen, předurčil člověku již před jeho stvořením, bude-li dobrým, nebo hříšníkem. Nejenže tomu tak není, mnohem spíše je možné stát se spravedlivým, jako byl Mojžíš, náš učitel, anebo hříšníkem, jako byl Jerobom, moudrý nebo bláznivý, milosrdný nebo krutý, skoupý nebo marnotratný. Tak se to má se všemi vlastnostmi. Nikdo člověka nenutí, žádná moc neurčuje, nikdo jej nepřitahuje ani k jedné z obou cest, mnohem spíše se on sám ze sebe obrací k té cestě, kterou si zvolí. To říká také Jeremiáš (Pláč 3,37): *Z úst Nejvyššího nevychází zlé ani dobré.* Tím chce říci, že Stvořitel člověku nepředurčuje, bude-li dobrým nebo zlým. Jelikož je tomu tak, působí hříšník sám sobě škodu. Proto by měl poznat své hříchy a naříkat nad tím, co způsobil své duši a co k ní připojil zla. Proto je dále řečeno (tamtéž 39): *Nad čím nařká živý člověk? Vždyť je pánem nad svými hříchy.* Jelikož jsme nadáni svobodnou vůlí a vědomě jsme činili zlé, sluší se nám obrátit se a svou špatnost opustit, neboť je nám k tomu v každém okamžiku dána svoboda. Tak je řečeno dál (tamtéž 40): *Chceme zpytovat své cesty a navrátit se až k Němu.*

To je důležitá zásada a pilíř Tóry a zákonů, jelikož je řečeno (Dt 30,15): *Hle, předložil jsem ti dnes Život*

a Dobro, Smrt a Zlo. Dále je řečeno (tamtéž 11,26): *Hle, já předkládám vám dnes požehnání a zločnění.* To znamená: ve vaší ruce je svoboda; a všechno, co člověk může dělat s tím, co je vloženo do lidské ruky, dělat může, dobré i zlé. Proto je řečeno (tamtéž 5,26): *Kéž by jejich srdce bylo takové, aby se mne báli a dodržovali mé zákony po všechny dny.* Tím je řečeno, že Stvořitel člověka nenutí a neurčuje za něj, bude-li jednat dobře nebo špatně, ale přenechává to jemu samému.

Kdyby Bůh lidem určil, zda budou dobří nebo zlí, anebo jim dal něco, co by člověka od jeho narození vedlo k jednomu určitému postoji, k jedinému poznání ze všech možných poznání, k jedinému určité charakterové vlastnosti mezi mnohými možnými, k jedinému zcela určitému konání mezi způsoby konání, jak se domnívají hlupáci, věřící, že k tomu účelu bylo založeno Nebe, jak by nám potom mohl skrze své proroky přikazovat, abychom jednali tak nebo onak, abychom zlepšili své cesty a nepřipojovali se k své špatnosti, kdyby člověku od jeho narození bylo předurčeno, že jinak ani jednat nemůže? Kde by potom bylo místo pro Tóru samotnou a podle jakého práva a zákona by mohl Bůh zlé činit zodpovědnými za jejich činy a odměňovat zbožné? (Gn 18,25): *Vší Země soudce a nesoudil by?*

... (Kaz 11,9): *Raduj se, mládenče, v mladosti své... ale věz, že pro to vše přivede tě Bůh před soud.* To znamená, že je ti dána svoboda, ale proto také budeš musit skládat účty.

Z pátého oddílu traktátu Šilná ruka